

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 753/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 21 września 2022 roku sygn. II K 233/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	zarzut rażącej niewspółmierności - łagodności kary i środków karnych wymierzonych oskarżonemu za przypisany czyn, co jest następstwem braku wszechstronnego rozważenia okoliczności przedmiotowego zdarzenia i	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	zachowania oskarżonego			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Zasługuje na aprobatę stanowisko sądu pierwszej instancji co do ziszczenia się wobec oskarżonego A. O. przesłanek probacyjnej instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego (a to oznacza odstępstwo od skazania i karania, a więc kara ww. w ogóle nie została wymierzona).</p> <p>Na gruncie okoliczności przedmiotowej sprawy sąd ten uczynił zadość prawidłowej ocenie stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu. Wziął pod uwagę wszystkie kwantyfikatory określone przepisem art. 115 § 2 k.k. a przy dokonywaniu ich oceny przypisał</p>				

im właściwy i dostateczny ciężar gatunkowy.

W celu zapewnienia właściwej, jednolitej interpretacji pojęcia społecznej szkodliwości czynu i ustalenia elementów wpływających na jej stopień, kodeks karny wprowadza określenie okoliczności decydujących o tym stopniu. Według "słowniczka" wyrażeń ustawowych (art. 115 § 2 k.k.) są to okoliczności należące do zakresu strony przedmiotowej i strony podmiotowej czynu zabronionego, a więc odpowiadające koncepcji przedmiotowo-podmiotowej. Oznacza to, że o nieznaczonej społecznej szkodliwości czynu przesądzić może jedynie przedmiotowo-podmiotowa, kompleksowa, ocena wymienionych tam przesłanek wartościowania czynu zabronionego, które łącznie wskazywać muszą na niewielki ładunek tej szkodliwości.

Zgodnie z dyspozycją tegoż przepisu art. 115 § 2 k.k., przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Należy podkreślić, że wymieniony w art. 115 § 2 k.k. katalog okoliczności wpływających na stopień społecznej szkodliwości czynu jest ustawowo zamknięty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2006 r., V KK 226/05, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 stycznia 2005 r., II AKa 455/04.). Trafnie dostrzega się, że wszystkich wymienionych przez ustawodawcę w art. 115 § 2 k.k. okoliczności nie można ujmować

kumulatywnie,
albowiem - z
natury rzeczy - nie
aktualizują się one
jednocześnie.

Sąd rejonowy
przeprowadził
wszechstronną i
rzetelną analizę
zachowania
oskarżonego A.
O. przez pryzmat
wskazanych powyżej
komponentów
rzutujących na ocenę
stopnia społecznej
szkodliwości
przypisanego mu
czynu i doszedł do
słusznego wniosku,
że okoliczności
inkryminowanego
zdarzenia,
motywacja z jaką
działał oskarżony
oraz rozmiar
wyrządzonej szkody,
przemawiały za tym,
aby uznać oceniane
zachowanie za
społecznie szkodliwe
w stopniu
nieznacznym.

Zważyć należy, iż A.
O. w
inkryminowanym
momencie działał
pod wpływem
nagłych, silnych
emocji, znajdował
się w szczególnej
sytuacji
motywacyjnej, która
to została
wytworzona przez
intencjonalne
zachowanie
oskarżyciela

prywatnego J. P..
Ostatnio
wymieniony bowiem
będąc w
zadawnionym
konflikcie z rodziną
O. z rozmysłem
zatrzymał swój
samochód obok
prywatnego pola
należącego do tejże
rodziny, w czasie
gdy A. O. i jego
małoletni syn B.
O. wykonywali prace
na roli przy użyciu
sprzętu rolniczego,
dokonywał
obserwacji ich zadań
i je rejestrował
kamerą. Wezwał
następnie
telefonicznie na
interwencję policję
i oznajmił tą
okoliczność
oskarżonemu, gdy
ten zbliżył się do jego
pojazdu wzywając
go do zaprzestania
prześladowczych
poczynań.

Nie reagując na
wezwanie do
oddalenia się z
obranego punktu
obserwacyjnego i
sygnalizując
oskarżonemu
czekające go w
bliskiej
perspektywie
kłopoty, J. P.
sprowokował swoją
postawą zatem do
działania
oskarżonego, który
mocno wzburzony
zadał mu uderzenie

ręką w głowę przez otwarte oko auta.

Obiektywna weryfikacja okoliczności zaistniałego zdarzenia i jego przebiegu wykazała, że podsądny swoim zachowaniem nie okazał zamiaru wyrządzenia większej krzywdy pokrzywdzonemu. W tym kontekście nie bez znaczenia pozostaje treść opinii sądowo – lekarskiej wydanej przez lekarza specjalistę medycyny sądowej J. K. (karta 10 - 11).

W świetle tejsze sąd pierwszej instancji zasadnie ocenił doznane przez oskarżyciela prywatnego obrażenia w postaci stłuczenia powłok głowy - prawej okolicy oczodołowej z obrzękiem oraz sińcem, jako powodujące naruszenie czynności narządu ciała na czas nie przekraczający 7 dni, kwalifikowane z art. 157 & 2 k.k., a więc jako mające charakter lekkich. Tak więc zakres doznanej przez wyżej wymienionego

szkody w postaci krzywdy fizycznej, był niewielki. Dowodzi tego wynik konsultacji okulistycznej przeprowadzonej w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym Szpitala Wojewódzkiego im. (...) (...) w B., do którego udał się oskarżyciel prywatny zaraz po zdarzeniu. Wykazała ona prawidłową ruchomość obu gałek ocznych bez dwojenia obrazu.

W zakresie oka lewego bez zmian pozostawały: aparat ochronny, elementy odcinka przedniego i dno oka.

W zakresie zaś oka prawego stwierdzono lekki obrzęk dolnej powieki i jej zasinienie, z prawidłową ruchomością.

Powieka górna pozostawała bez zmian. Zmian pourazowych nie zaobserwowano także w gałce ocznej, elementach odcinka przedniego i w dnie tego oka (wyniki konsultacji karta 12). Natomiast proces leczenia stwierdzonego

urazu, zgodnie ze
stanowiskiem
biegłego, był
niepowikłany
(opinia sądowo -
lekarska karta 11).

Nie ma racji
skarżący podnosząc,
że atak skierowany
w okolice jego
twarzy - oczu
mógł skutkować
poważnymi
następstwami
zdrowotnymi i
realnie groził
poniesieniem przez
niego ciężkiej
szkody. W tej
kwestii, wbrew
stanowisku
skarżącego,
wypowiedział się
biegły z zakresu
medycyny sądowej,
stwierdzając w
pisemnej
ekspertyzie, iż
doznane przez
pokrzywdzonego
obrażenia nie
powodowały
bezpośredniego
niebezpieczeństwa
utrąty życia lub
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu.
Opiniujący nie
dostrzegł również
podstaw do
wnioskowania, że w
trakcie
przedmiotowego
zdarzenia
pokrzywdzony został
narażony na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
średniego

uszczerbku na zdrowiu.

Reasumując, sposób i okoliczności popełnienia czynu, motywacja oskarżonego, cel jego działania, niewielki rozmiar szkody, dobitnie świadczą o tym, że jego zachowanie nie zawierało w sobie znacznego ładunku ujemnej społecznej szkodliwości, jak to podnosi w swojej apelacji skarżący. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawiony został opis sposobu i okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru i motywacja jaką kierował się oskarżony, rozmiar i charakter naruszonego przez niego dobra prawem chronionego oraz rozmiar wyrządzonej szkody.

Analiza okoliczności niniejszej sprawy pod kątem przesłanek orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania, daje podstawy do stwierdzenia, iż zasadne w świetle celów postępowania karnego, w tym

założeń kodeksu karnego w kwestii prawnokarnej reakcji na czyn zabroniony, jest takowe zakończenie merytoryczne procesu wobec oskarżonego A. O..

Zgodnie bowiem z art. 66 § 1 k.k. instytucję warunkowego umorzenia postępowania sąd może zastosować wtedy, gdy wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Warunkowe umorzenie postępowania jako instytucja o charakterze wyjątkowym stosowana być może wyłącznie co do

przestępstw, w przypadku których występuje nasilenie okoliczności łagodzących, tak w zakresie samego czynu, stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa, stopnia winy oskarżonego, jak i jego właściwości i warunków osobistych.

Oceniając właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia oskarżonego wskazać wypada, że jest on osobą w wieku dojrzałym, do tej pory niekaraną za popełnienie przestępstwa, posiadającą ustabilizowaną sytuację życiową. W świetle powyższego uzasadniony jest wniosek, że generalnie prawidłowo funkcjonuje w społeczeństwie, a czyn którego się dopuścił, stanowi eksces odbiegający od jego dotychczasowego, zgodnego z obowiązującym porządkiem prawnym, sposobu życia.

Całokształt okoliczności niniejszej sprawy wskazuje, że wymierzenie kary oskarżonemu w istocie nie jest konieczne, a cele postępowania zostaną osiągnięte poprzez warunkowe umorzenie postępowania.

Jednocześnie wyznaczony roczny okres próby, pozwoli sprawdzić przestrzeganie przez niego norm prawnych.

Należy zważyć, że istotą warunkowego umorzenia postępowania, zgodnie z założeniami ustawodawcy, jest likwidowanie konfliktu wywołanego przestępstwem.

Znajduje ono zastosowanie tam, gdzie nie ma potrzeby, ze względu na cele kary, jej wymierzania i doprowadzania do wyroku skazującego.

Podstawowym zatem celem wyżej wymienionej instytucji jest cel wychowawczy, którego spełnienie oceniane jest poprzez sprawdzenie

funkcjonowania sprawy w okresie próby. Jest to szansa dana sprawcy, by pomyślnym upływem okresu próby udowodnił, że zrozumiał wagę swego postępowania i tym samym dał gwarancję akceptowania w przyszłości obowiązujących norm prawnych.

Oceniając zatem stopień zawinienia oraz społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, jako nieznaczny, przy uwzględnieniu okoliczności, że spełnione są także pozostałe przesłanki z art. 66 § 1 i 2 kk, w pełni trafnym w tym stanie rzeczy rozstrzygnięciem, było wydanie wobec oskarżonego wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne w zakresie zarzucanego mu czynu. W pełni należy zaakceptować stanowisko sądu merytorycznego, że takie właśnie rozstrzygnięcie stanowi wystarczającą reakcję prawnokarną na czyn zabroniony,

<p>bowiem z jednej strony stanowi przestrożę dla oskarżonego i wymusza pohamowanie emocji powstrzymując go przed wymierzaniem sprawiedliwości na własną rękę (przed samosądem), ale z drugiej uwzględnia niewielką wagę czynu i rolę jaką w jego popełnieniu odegrał sam pokrzywdzony, dążąc po raz kolejny w historii wspólnych kontaktów sąsiedzkich, do stworzenia problemu A. O. i jego synowi, dla osiągnięcia własnej satysfakcji z możliwości dokuczenia osobistemu wrogowi.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez skazanie oskarżonego i wymierzenie kary pozbawienia wolności, zasądzenie na rzecz pokrzywdzonego nawiazki w kwocie 5000 złotych, obciążenie oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>kosztami postępowania w całości, w tym zastępstwa procesowego</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wniosek nie jest zasadny z przyczyn wskazanych powyżej.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>zarzut obrazy prawa materialnego polegającej na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - niezastosowaniu art. 115 & 21 k.k. w sytuacji kiedy oskarżony działał umyślnie, dokonał zamachu na zdrowie pokrzywdzonego, działał publicznie i bez powodu albo z oczywiście błędnego powodu, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego, - niezastosowaniu art. 160 & 1 k.k. i art. 158 & 1 k.k w sytuacji kiedy z materiału dowodowego wynika, że oskarżony uderzył pokrzywdzonego w twarz w okolicy oczodołowej, co spowodowało zasinienie i i obrzęk i naraziło pokrzywdzonego na 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci utraty wzroku,		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut nie jest zasadny. W istocie sprowadza się do błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie że oskarżony dopuścił się pobicia pokrzywdzonego samodzielnie, bez współdziałania z małoletnim synem, nie naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oraz poprzez zaniechanie przypisania jego zachowaniu charakteru chuligańskiego, czyli działania publicznego, bez powodu albo z oczywiście błahego powodu, okazującego rażące lekceważenie porządku prawnego, Sąd Najwyższy odnośnie do tej			

przyczyny odwoławczej wyraził w wielu orzeczeniach istotne poglądy i uznał, że odwołanie się do zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy skarżący zarzuca dokonanie błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowanie nieodpowiedniego przepisu lub niezastosowanie określonego przepisu, w sytuacji gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe, ale pod jednym warunkiem – a mianowicie, że czyni to bez kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych. Innymi słowy rzecz ujmując – obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny (post. SN z 4.5.2005 r., II KK 478/04, OSNwSK 2005, Nr 1, s. 894). Obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym

na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można zatem stawiać zarzutu naruszenia prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia ma polegać na błędnych ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jak ma to miejsce we wniesionej skardze apelacyjnej w przedmiotowej sprawie.

Tymczasem w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i wszechstronną jego analizę, sąd rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wywiódł z nich słuszne wnioski - tak co do sprawstwa i winy oskarżonego A. O. w zakresie przypisanego mu czynu i przyjętej kwalifikacji prawnej tegoż. Sąd ten w pisemnym uzasadnieniu wyroku, w sposób logiczny i z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego uargumentował,

jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach, zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k.. Kształtując swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów należycie uzasadnił, którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a którym tego waloru odmówił. W ocenie tej nie dopuścił się dowolności. Trafność ustaleń i rozważań tego sądu nie może więc budzić wątpliwości.

Sąd ten prawidłowo ustalił, że oskarżony zadał jedno uderzenie siedzącemu w pojeździe pokrzywdzonemu, czym spowodował u niego obrażenia w postaci stłuczenia powłok głowy - prawej okolicy oczodołowej z obrzękiem oraz sińcem. Był wówczas w towarzystwie syna B. O., który nawet jako pierwszy zbliżył się do zatrzymanego na poboczu drogi samochodu, z telefonem w ręku. Małoletni, jak obrazują zgromadzone dowody, w tym

filmowy zapis zdarzenia utrwalony przez oskarżyciela prywatnego, nie angażował się ani werbalnie ani fizycznie w starcie dorosłych mężczyzn, nie wykonał żadnego ruchu w postaci uderzenia lub kopnięcia pokrzywdzonego ani też nie włączył się w trwającą pomiędzy nimi ostrą wymianę zdań.

Jakkolwiek polegają na prawdzie teoretyczne wywody zawarte w skardze apelacyjnej dotyczące wyczerpania znamion przestępstwa pobicia z art. 158 & 1 k.k. poprzez świadome połączenie działania jednego ze sprawców z działaniem drugiego człowieka lub większej grupy osób przeciwko innemu człowiekowi lub grupie osób, gdyż obecność każdego uczestnika pobicia zwiększa przewagę napastników i przez to ułatwia im dokonanie pobicia i wzmacnia niebezpieczeństwo nastąpienia skutków w zdrowiu ofiar, to jednak nie odnoszą się do

stanu faktycznego przedmiotowej sprawy. Cały bowiem problem w tym, że B. O. nie był uczestnikiem pobicia J. P.. W żaden sposób nie łączył się przecież z działaniem swojego ojca A. O.. Pasywnie przyglądał się sekwencji wydarzeń, wyłącznie z pozycji obserwatora. Takie bierne asystowanie na miejscu przestępstwa nie może być utożsamiane z udziałem w pobiciu w rozumieniu art. 158 & 1 k.k., jak chciałby skarżący.

Zważyć wypada następnie, że uderzenie zadane przez oskarżonego ręką w głowę pokrzywdzonego, przybrało niewielką siłę, skoro z punktu widzenia opinii specjalistycznej powstałe obrażenia miały charakter lekkich. Uderzenie nie było tak intensywne aby wynikało z niego narażenie na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub średniego uszczerbku na

zdrowiu (w rozumieniu art. 156 & 1 k.k. lub art. 157 & 1 k.k.).

Przestępstwo określone w art. 160 & 1 k.k. polega na stworzeniu przez sprawcę sytuacji, w której grozi wystąpienie ujemnych skutków przewidzianych w tym przepisie. Przestępstwo jest dokonane z chwilą narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, ciężkiego uszkodzenia ciała lub ciężkiego rozstroju zdrowia, chociażby osoba narażona nie doznała żadnej krzywdy. Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie jest jednak inny. Oskarżony nie naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo, o którym mowa w art. 160 & 1 k.k., zwłaszcza że konsekwencje jego czynu, z uwagi na sposób działania, ograniczyły się tylko do spowodowania lekkich obrażeń ciała.

W realiach przedmiotowej

sprawy nie ma
zatem podstaw
dowodowych do
przypisania
oskarżonemu A. O.
dopuszczenia się
pobicia
pokrzywdzonego J.
P. wspólnie i
w porozumieniu z
małoletnim synem
B. O. - w
płaszczyźnie art. 158
& 1 k.k. ani też
do przypisania mu
narażenia
pokrzywdzonego J.
P. na bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia lub
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu - w
rozumieniu art. 160
& 1 k.k. Nie podlega
więc uwzględnieniu
żądanie skarżącego
dokonania oceny
prawnej zachowania
ww. z art. 158 &
1 k.k. czy też z
art. 160 & 1 k.k.,
która wymagałaby
prowadzenia
odrębnego
postępowania
publicznoskargowego.

Brak jest także
podstaw w materiale
dowodowym
przedmiotowej
sprawy do przyjęcia,
że zachowanie
oskarżonego miało
charakter
chuligański i
realizowało także
znamiona art. 57a
k.k. gdyż nie sposób
przyjąć że oskarżony

działał bez powodu
lub z oczywiście
błahego powodu.

§ 21 art. 115
k.k. stanowi, że
występkiem o
charakterze
chuligańskim jest
występek polegający
na umyślnym
zamachu na zdrowie,
na wolność, na cześć
lub nietykalność
cielesną, na
bezpieczeństwo
powszechne, na
działalność
instytucji
państwowych lub
samorządu
terytorialnego, na
porządek publiczny,
albo na umyślnym
niszczeniu,
uszkodzeniu lub
czynieniu niezdatną
do użytku cudzej
rzeczy, jeżeli
sprawca działa
publicznie i bez
powodu albo z
oczywiście błahego
powodu, okazując
przez to rażące
lekceważenie
porządku prawnego.

Cechą czynu o
charakterze
chuligańskim jest
więc działanie bez
powodu lub z
oczywiście błahego
powodu.

Działanie bez
powodu to działanie
nie sprowokowane
przez

pokrzywdzonego ani nie mające podłoża w osobistym zatargu z pokrzywdzonym. Krótko mówiąc, to takie działanie, które nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia w powszechnej opinii społecznej, gdy widoczny jest brak przyczyny między przedmiotem wzbudzającym emocje a dokonaniem czynu.

Natomiast jeżeli chodzi o powód oczywiste błaży, to mamy z nim do czynienia wówczas, gdy zachodzi oczywista nieadekwatność reakcji sprawcy do powodującej jego działanie przyczyny zewnętrznej, gdy cel w jakim sprawca działa, nie usprawiedliwia drastyczności środków podjętych przez niego dla jego osiągnięcia.

Reasumując, działanie z oczywiste błażego powodu to działanie, w którym zachodzi, w rozumieniu powszechnym, rażąca dysproporcja między przyczyną zewnętrzną pobudzającą sprawcę do działania

a reakcją na tę przyczynę, działaniem sprawcy. Jeśli sprawcy nie będzie można udowodnić jakiegoś racjonalnego uzasadnienia dla jego działania, to należy uznać, że jest to działanie bez powodu lub z oczywiście błahego powodu.

Wobec powyższych rozważań oczywistym jest, że oskarżony A. O. nie działał bez powodu. Tym ostatnim było bowiem zachowanie J. P., który będąc w konflikcie z rodziną O. z rozmysłem zatrzymał swój samochód obok prywatnego pola należącego do tejże rodziny, w czasie gdy A. O. i jego małoletni syn B. O. wykonywali prace na roli przy użyciu sprzętu rolniczego oraz dokonywał obserwacji ich zadań i rejestracji przy użyciu kamery. Powód jego działania nie sposób natomiast uznać za oczywiście błahy. Wszak oskarżyciel prywatny zachował się wobec niego w sposób wyzywający. Obserwując wykonywaną przez niego pracę na

roli i rejestrując za pomocą obrazu i dźwięku jego prywatne poczynania, dokonał ingerencji w swobodę wykonywania przez niego czynności zawodowych.

Ponieważ przejawiał już wielokrotnie wcześniej nienaturalne zainteresowanie osobą oskarżonego i jego najbliższych oraz sprowadzał na nich różnego rodzaju kłopoty, toteż motywacją oskarżonego było zmuszenie pokrzywdzonego do odjechania z miejsca prowadzonej obserwacji.

Zdarzenie zaistniało wprawdzie na drodze publicznej ale ze względu na znaczne oddalenie - tego jej odcinka, pomiędzy dwoma miejscowościami - od zabudowań, w świadomości oskarżonego nie istniała okoliczność możliwości spostrzeżenia jego zachowania przez osoby postronne. Nie było w tym miejscu żadnych osób postronnych i nie przejeżdżały w tym czasie żadne pojazdy (czego

<p>dowodzi zarejestrowane nagranie z karty 111).</p> <p>Do uznania konkretnego występkę za czyn o charakter chuligańskim warunkiem sine qua non jest jednoczesne wystąpienie wszystkich okoliczności podmiotowo-przedmiotowych, a więc nie wystarczy wystąpienie tylko jednej z nich. Dlatego czyn przypisany zaskarżonym wyrokiem nie ma charakteru chuligańskiego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przypisanie oskarżonemu czynu z art. 160 & 1 k.k., ewentualnie z art. 158 & 1 k.k, zakwalifikowanie czynu również z art. 115 & 21 k.k. i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.				
Wniosek nie jest zasadny z przyczyn podanych powyżej.				
3.3.	zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającego na błędym uznaniu, że wyższa kwota nawiązki niż 1000 złotych jest niezasadniona	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zarzut nie jest zasadny. Rozmiar ból fizycznego i cierpienia psychicznego uzasadniał zasądzenie przez sąd pierwszej instancji od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego nawiązki w kwocie 1 000 złotych, stanowiącej zryczałtowane odszkodowanie z tytułu wyrządzonej szkody niemajątkowej. Żądanie kwoty 5 000 złotych należało ocenić jako nazbyt				

<p>wygórowane w realiach okoliczności przedmiotowej sprawy. Słusznie wskazał sąd rejonowy, że rodzaj doznanego przez oskarżyciela prywatnego urazu nie był szczególnie dotkliwy i miał krótkotrwały charakter. Oskarżyciel zaś nie udowodnił poniesienia wydatków na leczenie lekkiego obrzęku i zasinienia powieki dolnej oka prawego. Natomiast jego niekwestionowany ból i cierpienie towarzyszące urazowi, pokrywa zasądzona kwota 1000 złotych nawiązki.</p> <p>Ewentualnych dalszych roszczeń uznawanych za niezaspokojone, pokrzywdzony może dochodzić w drodze procesu cywilnego (art. 46 & 3 k.k.).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie nawiązki do kwoty 5 000 złotych</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek nie jest zasadny z przyczyn wskazanych powyżej.		
<p>4.</p> <p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
4.1.	<p>Sąd odwoławczy z urzędu zmienił zaskarżony wyrok, w ten sposób że uchylił rozstrzygnięcie o zasądzeniu od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego kwoty 300 złotych, a w jego miejsce zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych przed sądem pierwszej instancji.</p>	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Sąd rejonowy błędnie zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego kwotę		

300 złotych, tytułem zwrotu wydatków. Art. 622 k.p.k. stanowi bowiem, iż w przypadku warunkowego umorzenia postępowania karnego prezes sądu zarządza zwrot uiszczonych przez oskarżyciela prywatnego zryczałtowanych wydatków w kwocie 300 złotych (czyli oskarżyciel prywatny otrzyma kwotę 300 złotych od sądu rejonowego a nie od oskarżonego). Natomiast oskarżony, stosownie do regulacji przepisów art. 628 k.p.k. i art. 629 k.p.k., obowiązany jest zwrócić Skarbowi Państwa wydatki poniesione przed sądem pierwszej instancji w kwocie 300 złotych.

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. **Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymane w mocy zostały wszystkie rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku, za wyjątkiem rozstrzygnięcia w przedmiocie wydatków poniesionych przed sądem pierwszej instancji.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
W zakresie utrzymanym w mocy zaskarżony wyrok jest słuszny, a zarzuty skargi apelacyjnej są chybione.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji oskarżyciela prywatnego sąd odwoławczy na podstawie art. 636 & 1 k.p.k. zasądził od niego na rzecz oskarżonego koszty zastępstwa procesowego poniesione w postępowaniu odwoławczym w kwocie 1008 złotych (według stawki minimalnej, z uwzględnieniem dodatkowego terminu rozprawy apelacyjnej, stosownie do & 11 ust. 2 pkt. 4 , & 17 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z	

	dnia 22.10. 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz. U. poz. 1800 z późniejszymi zmianami).	
4.	Sąd odwoławczy zasądził od oskarżyciela prywatnego J. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze. Stosownie do art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżyciela prywatnego sąd wymierza mu opłatę w wysokości od 60 do 240 złotych.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel prywatny	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	zaniechanie zakwalifikowania zachowania oskarżonego z art. 160 & 1 k.k., z art. 158 & 1 k.k. oraz jako czynu o charakterze chuligańskim, odstąpienie od skazania i karania oraz zasądzenie zbyt niskiej nawiązki	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo	

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana